

A winter night scene with a person walking in the snow, a lit tower, and falling snow.

KRISTINA OHLSSON
HOPEAPOIKA

WSOY

Kristina Ohlsson

HOPEAPOIKA

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Billien, Aladdinin ja Simonan aiempia
seikkailuja voit lukea kirjasta *Lasilapset*.

Ruotsinkielinen alkuteos
Silverpojken

Copyright © Kristina Ohlsson 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43051-4

Painettu EU:ssa

1

Ulkona satoi lunta, kun Aladdin näki sortseihin pukeutuneen pojan ensimmäistä kertaa. Taivas oli raskaiden pilvien peitossa, ja ilma tuntui kylmältä. Aladdin oli menossa luistelemaan ystävänsä Billien kanssa. Åhusin läpi virtaava joki oli jäätynyt, ja nyt tuo kapea vesikaistale oli muuttunut kiiltäväksi jääradaksi. Aladdinin isä sanoi, ettei muistanut milloin niin olisi tapahtunut viimeksi.

– Olen asunut Åhusissa kohta kymmenen vuotta enkä ole kertaakaan nähnyt, että joki jäätyisi jo marraskuussa, isä selitti.

Aladdin kuunteli isäänsä samalla kun pakkasi reppuunsa eväisleivän ja termospullon, jossa oli lämmintä kaakaota.

Isä ja äiti olivat muuttaneet Turkista Ruotsiin, kun Aladdin oli ollut pieni. Hän ei itse muistanut siitä

mitään. Jos häneltä kysyttiin, mistä hän oli kotoisin, hän vastasi aina: Åhusista.

Juuri sinä päivänä, kun hän näki sortseihin pukeutuneen pojan, hänellä oli kiire. Hän tiesi olevansa pian myöhässä eikä halunnut, että Billie joutuisi odottamaan häntä.

Tosin nykyään Aladdinin myöhästymiset eivät niinkään johtuneet hänestä itsestään, vaan hänen vanhemmistaan. Isä ja äiti olivat näet saaneet päähänsä, että he myisivät talonsa ja muuttaisivat asumaan vanhaan vesitorniin, jossa he pyörittivät myös Tornin turkkilainen -nimistä ravintolaansa.

– Ettäkö asuisimme vesitornissa? Aladdin oli ihmetellyt. – Oletteko ihan sekaisin, eihän se käy päinsä.

– Miksei muka? Aladdinin äiti oli kysynyt. – Me omistamme koko tornin, mutta ravintolaa varten käytetään vain ylintä ja alinta kerrosta. Kaikki välikerrokset ovat tyhjillään.

Ja niin siinä kävi. Muutama viikko sitten he olivat muuttaneet vesitornin tiloihin. Aladdinin täytyi juosta viisi porraskävelyä päästäkseen omaan huoneeseensa. Sen takia hän oli usein myöhässä, kun hän meni tapaamaan kavereitaan. Äiti vitsaili, että oli vain hyvä asia, mikäli hänen jalkalihaksensa voimistuisivat. Aladdinin mielestä äidin lohkaisu ei ollut erityisen huvittava, sillä hän tiesi, minkä takia he olivat tosiasiassa muuttaneet.

Ravintolalla oli alkanut mennä huonosti. He eivät enää tienanneet yhtä paljon rahaa kuin aiemmin. Siksi heidän oli täytynyt myydä ensin entinen kotitalo ja sitten asuntolaiva, jossa heillä oli ollut tapana asua kesäisin.

– Joskus rahaa on enemmän, joskus taas vähemmän, Aladdinin isä oli sanonut. – Ei se sen kummallisempaa ole.

Aladdin oli kuitenkin huomannut, että isä oli huolissaan, eikä se tuntunut hyvältä. Ei tosiaankaan.

– Luistelkaa sitten varovasti, äiti sanoi, kun Aladdin oli pakannut reppunsa. – Muistakaa, että joki on jäässä vain yläjuoksun suunnalla eikä lähempänä satamaa, missä veneet ovat.

– Joo joo, Aladdin sanoi ja riensi matkaan.

Äiti komensi hänet takaisin.

– Älä myöhästy illalliselta. Isäsi ja minä haluamme keskustella kanssasi eräästä asiasta.

Äidin ilme oli vakava. Aladdin rypisti otsaansa.

– Onko jotain tapahtunut?

– Puhutaan siitä myöhemmin. Mene sinä nyt pitämään hauskaa Billien kanssa.

Niin sanottuaan äiti kääntyi ja meni takaisin ravintolaan. Aladdin lähti laskeutumaan portaita epäröivinä askelin. Mistä ihmeen asiasta hänen vanhempansa oikein haluaisivat keskustella?

Juuri kun hän oli astahtanut ovesta ulos, hän näki edessään sortseihin pukeutuneen pojan. Poika seiso tuonnempana ja tuijotti Aladdinia. Aladdin yllättyi siinä määrin että oli pudottaa sylissä pitelemänsä repun.

– Hei, hän tervehti vaistomaisesti kävellessään kohti jalkakäytävää.

Poika seiso isän tekemän ravintolakyltin vieressä. Hänessä oli jotakin eriskummallista. Ulkona oli kylmä, mutta siitä huolimatta hänellä oli yllään pelkät vihreät sortsit ja mustavalkoraidallinen neulepaita. Sortsit oli tehty paksusta kankaasta, joka näytti niin karkealta että se varmaankin kutitti ihoa. Jalassaan pojalla oli polvisukat ja varsikengät, joiden mustassa nahkapinnassa oli halkeamia.

Poika ei vastannut Aladdinin tervehdykseen, seiso vain maata peittävän lumen keskellä ja tuijotti. Aladdin empi hetken. Ehkä hänen pitäisi pysähtyä. Poikahan saattoi tarvita apua.

– Oletko eksyksissä? Aladdin kysyi.

Hän tunsi olonsa typeräksi. Miten niin »eksyksissä»? Poika näytti olevan kutakuinkin kahdentoista, yhtä vanha kuin Aladdin itsekin. Ei kukaan sen ikäinen seissyt lumessa töllistelemässä, mikäli oli joutunut vahingossa harhaan.

Poika ei vielä kukaan sanonut mitään. Hän vain käänsi katseensa pois Aladdinista ja lähti kävelemään kohti

vesitornia. Olivatko hänen vanhempansa kenties ravintolassa syömässä?

Sortseihin pukeutunut poika ei kuitenkaan astunut ovesta sisään. Hän katosi tornin taakse. Aladdin katsoi kelloaan. Hänellä ei ollut aikaa jäädä pohtimaan, mitä poika oikein puuhaili, muuten hän myöhästyisi. Uteliaisuus vei kuitenkin lopulta voiton – Aladdin oli pakko käydä katsomassa, minne poika oli mennyt.

Hän heilautti repun nopeasti selkäänsä ja kiersi tornin ympäri. Pian hän kuitenkin pysähtyi niille sijoilleen. Poikaa ei näkynyt missään.

– Haloo? Aladdin huhuili.

Ei vastausta.

Omituista.

Hän katseli neuvottomana ympärilleen. Poika vaikutti kadonneen kuin maan nielaisemana.

– **M**iten niin katosi? Billie ihmetteli.
Hän ja Aladdin istuivat joen rannalla olevalla laiturilla ja sitoivat luistimia jalkaansa.

– Poika vain katosi, Aladdin sanoi. – Käveli tornin ympäri ja sitten – *puff*. Siellä ei ollutkaan ketään! Hän oli hävinnyt olemattomiin.

Aladdin oli juossut koko matkan joelle ja melkein jopa ehtinyt ajoissa perille.

– Outoa, Billie sanoi. – Eikö häntä paleltanut, jos hän kerran oli paljain säärin?

– Sitä en tiedä. Ei hän ainakaan näyttänyt olevan viluissaan. Sitä paitsi hänellä oli polvisukat. Eli ei hän aivan paljain säärin ollut.

– Vai polvisukat, Billie tirskahti.

Billie sai viimeinkin luistimiensa nauhat kiinni ja nousi seisomaan. Jäällä oli jo paljon väkeä. Hän

kumartui noukkimaan jotakin muovikassista, jonka oli tuonut mukanaan.

Pelastusliivit.

Aladdin purskahti nauruun.

– Aiotko todella pukea nuo yllesi?

– Minun on pakko. Muuten äiti suuttuu kamalasti.

Hän sanoi, etten saa mennä jälle ilman liivejä.

Billie näytti isolta kuin elefantti pantuaan pelastusliivit paksun talvitakkinsa päälle. Hänen piponsa meni makkaralle, kun hän sujautti kypärän päähänsä.

Billie huokaisi onnettomana, ja Aladdin jatkoi hekottamistaan.

– Nyt mennään, Aladdin tokaisi ja nousi huterin jaloin pystyyn.

– Äiti sanoi, että saamme luistella vain sellaisissa kohdissa, joissa jää on varmasti riittävän paksua, Billie huomautti.

– Minun äitini sanoi ihan samaa.

– Emme saa myöskään mennä pakolaisveneeseen luo.

Pakolaisvene oli Åhusin satamaan ankkuroitu kookas kalastusalus. Eräänä aamuna se oli vain ilmestynyt paikalle ja tuonut mukanaan joukon ihmisiä jostakin kaukaisesta maasta. Lehdissä sitä oli ruvettu kutsu-
maan pakolaisveneeksi. Kukaan ei tuntunut tietävän, mitä veneelle ja siinä asuville ihmisille tapahtuisi. Aladdin ei tiennyt edes mistä he olivat kotoisin. Sen hän

kuitenkin tiesi mikseivät he poistuneet veneestään. He halusivat jäädä Ruotsiin, kunhan heidän ei tarvitsisi mennä mihinkään vastaanottokeskukseen. Kenties he ajattelivat jatkavansa matkaa jonnekin muualle, jollei heidän annettaisi jäädä Åhusiin.

Åhusin läpi kulkeva joki oli satama-alueen kohdalla todella kapea ja kävi leveämmäksi lähempänä avomerta. Sää oli muuttunut talviseksi vasta hiljattain, mutta Aladdin kaipasi jo kesää. Kesäisin sataman jäätelölaiva oli auki ja koko kaupunki oli täynnä ihmisiä. Talvisin Åhusissa oli hänen mielestään liian hiljaista ja pimeää.

Aladdin ei ollut taitava luistelija, eikä ollut Billiekään, mutta siitä huolimatta heillä oli hauskaa. He olivat juuri ohittaneet yhden satamassa olevista ravintoloista, kun kaksi isompaa poikaa luisteli aivan liian kovaa vauhtia heitä päin. Aladdin ei ehtinyt väistää, vaan toinen pojista töytäisi häntä niin että hän menetti tasapainonsa. Hän mätkähti mahalleen kovaa, kylmää jäätä vasten.

– Varokaa vähän! Billie huusi vihaisena, mutta pojat vain nauroivat hänelle ja jatkoivat eteenpäin.

– Senkin idiootit, Aladdin mutisi ja nousi ylös.

Hänen polviinsa sattui, kun hän oikoi sääriään.

– Loukkasitko itsesi? Billie kysyi huolissaan.

– Äh, ei tässä mitään, Aladdin vastasi ja pyyhki lumia vaatteistaan.

Samassa hän huomasi jälleen pojan, jolla oli ollut jalassaan vihreät sortsit. Jokivarren ravintoloiden takana kohoavalla mäellä komeilivat Åhusin vanhat linnarauniot. Poika seisoi korkean muurin päällä ja tiiraili heidän suuntaansa.

– Tuolla! Aladdin hihkasi ja osoitti mäelle. – Näetkö muurilla seisovan pojan?

Billie katsoi Aladdinin osoittamaan suuntaan.

– En. Ei siellä ole ketään.

– Oletko aivan sokea? Aladdin tivasi ärtyneenä ja vilkaisi Billietä. – Poikahan seisoo siinä raunion päällä.

Aladdin elehti jälleen kohti linnaa. Hänen kiivas hengityksensä tiivistyi ilmaan harmaaksi huuruksi.

Äkkiä hän jähmettyi niille sijoilleen. Sitten hän laski käsivartensa sivulleen.

Poika oli kadonnut. Taas.

”JÄNNITYS ON VÄKEVÄÄ ALUSTA
ALKAEN... TÄYSOSUMA!”

Dagbladet

Aladdinin vanhempien vesitorniravintolasta katoilee ruokaa. Tornin liepeillä norkoilee outo poika, jolla on talvipakkasista huolimatta aina sortsit jalassaan. Kun Aladdin yrittää puhutella häntä, hän häipyi sanaakaan sanomatta, eikä lumihankeen jää jälkeäkään. Kuka poika oikein on? Kenties yksi Åhusiin hiljattain saapuneista pakolaisista? Vai voisiko hän olla Hopeapoika, joka yrittää löytää kadonneet kirkkohopeat, vaikka on ollut kuolleena jo sata vuotta? Aladdin, Billie ja Simona päättävät ratkaista mysteerin.

Hopeapoika on herkullisen karmiva itsenäinen jatko-osa Kristina Ohlssonin jännäriille *Lasilapset*. Ilmestymisvuonnaan 2014 *Hopeapoika* voitti lapsilukijoiden äänestyksessä Bokjuryn-palkinnon ja Ruotsin kirjakauppahenkilöstö valitsi sen vuoden lastenkirjaksi.

”PARAS DEKKARI, JONKA OLEN
LUKENUT AIKIOIHIN.”

Noel, 11 v.

”MUKAANSATEMPAAVA JA SELKÄPIITÄ
KARMAISEVA.”

Ester, 12 v.

Päällys Sami Saramäki

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43051-4